

Bà có một bàn chiếu và một chiếc có một trống và vài chiếc rau muống luộc ăn trong cái bát nhỏ cạnh, có thể đếm được là 8 hay 9 chiếc rau.

Tôi ăn hết phần cơm chiếu này như đã ăn bữa cơm đầu tiên ở đây. Thế rồi thì nhúng vào nồi nước sôi và luộc vào đây hay bữa cơm vì nghĩ ngợi nhiều. Tôi thì có nghĩ gì cũng phải ăn hết, nếu không đêm đối bóng rất khó ngủ. Mà cái trò đối khó ngủ hay nghĩ chuyện buồn.

Khoảng 8 giờ tối, chiếc dây phòng giam bắt đầu có tiếng nói chuyện lao xao. Có tiếng nói chuyện bóng đá với ông Nguyễn Xuân Nghĩa. Hai người nói về giờ bóng đá Anh đang diễn ra. Ông Nghĩa gọi với sang hỏi tôi hôm nay tôi làm việc thế nào? Tôi trả lời không có gì ghê gớm cả.

Ai đó ở phòng cùng ông Nghĩa nói rằng, có nhiều người ban đầu vào đây hay nghĩ như vậy.

Ông Nghĩa nói chắc thế này có tôi là vui vẻ không lo nghĩ. Đi cùng với vẻn huyết sáo.

Thật ra tôi không vô tâm, vô tư khi bắt đầu vào đây. Đây là nhà tù chỉ có phòng karaoke đâu mà vô tư được. Mỗi lúc chiếu hôm đó còn gọi đi nhìn và nhìn và nhìn đi chỗ, anh mua con gà để trong tủ. Em luộc nhé, tôi ăn cơm. Lúc gọi đi nhìn và nhìn đang làm việc với an ninh, cơm nguội là như mỗi khi hết giờ về hay chiều hôm thì là được về. Ngày hôm nay, đến tận giờ rồi mà bắt đầu chờ đợi các anh ý làm tanh, nghiêm trọng khác mỗi khi. Rồi cái các anh ý báo đến giờ, lên ô tô về nhà bà nội. Nhìn quanh thế này chắc anh công an đi cùng đưa lên xe ô tô, bóng báo đồ thôi quạ này báo "tìm" rồi. Về đến nhà có con em dâu và đứa cháu, công an đến mời tôi trở về, hôm tôi chờ đến làm công. Đợi chờ như khám nhà. Khám xong không có gì hết, biên bản ghi không có gì, các bên đang ký xác nhận biên bản khám nhà. Quay sang gọi đến giờ, thật là, ví tiền tôi cho con em dâu, đến nó

Một năm kể lại

Tên: Giỏi; Ngụ: Buôn Gió

Tháng: 13; Năm: 29 Tháng 9 Năm: 2010 09:36

* Nếu anh đi lâu lâu, mà nhớ thì nhớ thôi ngớ ngẩn chỉ vì chỉ và cháu.

Con em đâu mà rưng rưng, mình nói nó

* Mà đừng khóc, chỉ gọi về quê thôi.

Anh công an già nhớt nói

- Hi, nghe được như này.

Anh đừng nhớt khốn khổ, cũng chỉ có gì buồn thôi vì tình hình trước đó cho thấy là sẽ vậy, nhìn sang thấy anh công an trở loay hoay lôi cái còng sắt bám mình cũng còn trong hộp ra. Tôi khen

* Còng mình tinh à, còng mình cũng nhớt lắm, đau tay. Sao không dùng cái còng nào cũ.

Anh công an trở lại đây

* Không còn còng cũ.

Tôi đưa hai tay ra đừng trở lại nói

- Ưu tiên cho khóa đừng trở lại nhé, khóa đừng sau khó đi lắm.

Anh công an già nhìn tôi, rồi lại đưa nói với anh trở

- Thôi , xét thái độ của anh Hiếu thì không cần thiếp phải công đầu.

Ông Nghĩa gửi chuyện sát tiệt mẹ của nhà làm tôi biết chuyện như vậy , ông ngâm nga bài “Chàng tôi”. Đến đó có câu “Thật là chàng trai, rặng bông hoa gào” tôi biết chắc chắn. Tôi hình dung khi đánh bài, cái ván bài tám đũa lèo đũa nhấc con Chi Chi đũa, rặng bông hoa gào thì con Chi Chi đã nhẩy tốt lên khi đĩa bài nấc. Lúc này tôi cũng hay than “thật là chàng trai, rặng bông hoa gào”. Tôi hỏi ông Nghĩa bông hoa gào của ông hiểu rặng mẹ năm. Ông Nghĩa nói chắc khoảng 2 năm học cùng lớp là 3 năm. Với ông Nghĩa và các bạn sắp ra trường, ông Nghĩa bản khoán là không liên lạc với con trai ông để báo nó gửi đôi giày, ông mua lúc ra tòa đảng hoàng một chút.

Tôi an ủi rặng ông và các bạn chờ treo khố hiếu, nội dung cũng không có gì nghiêm trọng. Sao bỗng gặp anh Đĩnh, cậu Trung và ông Kim đang ở ngoài kia. Ông Nghĩa cũng có vẻ yên tâm. Híc, sao tôi không làm thầy bói đũa, không gặp với ông Kim to thật mà rút cục sau này án lại như hỏi ông Nghĩa năm năm. Chắc biết mai này lại gặp nhau ở đâu đó, trong tù nhà chờ ng hỏi thì gì thích thật nào với ông Nghĩa, rặng lúc này tôi và ông để nghĩ ông cùng lớp lãnh án 3 năm tù là hiểu.

Thật ra thì pháp luật là cái xã hội mà chúng ta đang sống nó uốn éo vô cùng. Lúc nghĩ thật này thì nó lại thật khác. Biết chính vậy mà tôi vô tâm, sao vô tâm của cái chán chán ng . Đến tôi chờ ng kiên nhẫn một tháng rặng trái ngược nhau. Có thể không nghĩ mình phạm tội lại bị đi tù, có thể phạm tội ngang nhiên lại không bị đi tù. Bạn chúng tôi chờ biết lý gì lại bị sai phạm. Nôm na gọi là “sai tù”.

- Thật ng Hiếu gặp Mê Linh đi tù nguyên do thật này. Một tội nó đi chờ và qua bắt đê, gặp thật ng Dũng đang đứng chân đê hút thuốc. Hai thật ng chào hỏi nhau, thật ng Dũng nói - tao với a bắt đũa con phò ngon lắm, với a chờ xong, gửi thật ng Tiễn đang chờ trên đê. Mà mua thì lên làm một phát.

Thật ng Hiếu trèo lên đê xem , thật ng Dũng với a chờ xong. Con kia nếm tênh hênh rất ngon lành, con đó nhìn thật ng Hiếu như ý nói có chờ không thì chờ luôn đi. Ý trong cái nhìn của đũa con gái nếm trộm ng khi n thật ng Hiếu không thật chờ tội đũa. Chờ xong thật ng Hiếu đi với, xuống chân đê gặp thật ng Dũng, nó hỏi ngon không. Hiếu còn gửi đũa khen “ngon”.

Cái “ngon” thì hôm đi y toà x cho th ng H i tr b ng 4 năm tù. Th ng Dũng 7 năm, còn Ti n 6 năm. Ti hi p dân có t ch c. Th ng H i có cãi là nó ko bi t b n kia do con bé đó s quá ph i n m im, hay là không tr ti n. Cái này không tranh lu n, nh ng toà l p lu n r ng. Ti sao th ng H i lúc chu n b ch i con kia, không h i ý con đ y m t câu. Con đó đ ng ý đâu mà đã ch i.

Còn th ng Ti n “cho t” đi tù th này, nó đi xích lô t Hoà Mã lên Hàng Chai. Đ n n i th ng xích lô đòi 5 nghìn. Ti n “cho t” kêu đ t, hai th ng ch i nhau. Ti n “cho t” gi t cái mũ c i c ng c a th ng xích lô làm vũ khí táng luôn . Th ng xích lô nh y lên xe đ p cong đít tr n. Ti n “cho t” đang c n hăng còn đ ng ch i, công an đi qua tóm v đ n. V đ n l i l l i th nào, các chú công an quy m nó vào t i “hành hung, c p gi t tài s n” Tang ch ng là cái mũ c i Vi t Nam giá 12 nghìn. à toà ng i ta không tính đ n chuy n cãi nhau đ t r v ti n xe hay giá tr cái mũ. Toà ch tính t đ n th ng Ti n “cho t” gi t cái mũ đánh, sau đó c m trên tay không bi t đ ng ch y theo mà tr cho th ng xích lô. Ti n “cho t” lĩnh án 5 năm tù.

Tôi b o lúc đó mày đu i theo, b n toà nó l i b o mày còn đ , hung hãn quyết tâm th c hi n hành vi t i ph m đ n cùng. L i 10 năm cũng ch ch i.

Đ c Th nh ã ngõ 295 B ch Mai thì khác. Năm 1996 Đ c Th nh đã có ô tô Land Cruiser bánh béo. Có l n hi m khích, Đ c rút súng ch đ i th nói - tao b n mày xong tao còn báo công an - Nói xong nh m đui đ i th ã m t phát đ n. Th ng kia n m còng queo ôm đui, máu x i x . B n xong Đ c nghênh ngang leo lên xe có đ t lái đi. Đ ng là sau ch th y Đ c b làm sao. Hay Đ c không có “s tù” ? Nói gì thì nói , lúc đó ti n c a Đ c nhi u vô k , và chuy n làm ăn c a Đ c liên quan t i kh i lãnh đ o. Cho nên Đ c không sao ch h n là do s . Nh ng có v hai th ng cùng gây án đánh ch t ng i, m t th ng không vì ti n b c hay gì c đ ng ra nh n h t. Đ n gi n nó nghĩ là đ ng nào cũng th , m t th ng nh n cho xong, kéo thêm th ng khác làm gì. Nên th ng nh n lĩnh án t hình, th ng kia không t giác t i ph m b án treo. V này thì xin không nêu tên.

Hay nh ai mà nghĩ anh “Đi u Cày” b tù vì t i tr n thu . Cái vi c cho thuê nhà l y ti n mà không đóng thu thì thiên h này có bao nhi u ng i tr n thu . Các b n c h i xung quanh thì s th y.

Nh cái h i mà Vi t Nam m i có băng video và đ u video, vi c sao băng hình r t nhi u l i nhu n. Có m t tay ch h c h t l p 3 làm ông ch băng hình, các ng i làm công th c hi n, còn h n ch ng i thu ti n. M t l n tôi th y ng i làm công h i h n đ t tên phim này là gì . Phim xách tay mang t n c ngoài v có tên, nh ng c ch l n th ã cái c s đó có đ a nào bi t

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

ng&# i ng&# đầu. Tên ch&# b&# o tua cho h&# n m&# y đ&# n, nhìn th&# y hình nhân v&# t đang rút súng b&# n ch&# t đ&# i th&# , khuôn m&# t l&# nh tanh. Tên ch&# nói – phim này đ&# t tên là “Sát th&# l&# nh lòng”. M&# y hôm sau &# các hàng băng cho thuê đã xu&# t hi&# n tên phim h&# p đ&# n “Sát th&# l&# nh lòng”.

Cái vi&# c đ&# t tên cho phim c&# a tên ch&# hàng băng h&# c h&# t l&# p 3 &# y ng&# u h&# ng đ&# y tính ngh&# sĩ.

Y nh&# vi&# c toà hay công an n&# c ta g&# i t&# i danh c&# a ng&# i ta v&# y. Th&# y nói năng gì thì đ&# t tên t&# i là “tuyên truy&# n, ch&# ng phá” sau th&# y hành đ&# ng gì thì đ&# t tên là “âm m&# u ho&# t đ&# ng l&# t đ&# ”. Th&# ng đi xe trên đ&# ng công an b&# o đi quá t&# c đ&# , cãi nhau, tranh lu&# n thì công an l&# p h&# s&# đ&# a ra toà thành t&# i “c&# n tr&# ,ch&# ng ng&# i thi hành công v&# ”. B&# n t&# t&# p ngoài v&# n hoa, tr&# i chi&# u ăn nh&# u ca hát tùm lum. Thích thì b&# qua, không thích thì “t&# t&# p đ&# ng ng&# i trái phép, gây m&# t tr&# t t&# công c&# ng’.

B&# i nh&# ng gì tôi đã th&# y, cho nên tôi vô tâm nh&# ki&# u nhà Ph&# t. S&# vi&# c đ&# n đầu thì đ&# n. Cái này nói ngo&# n nghèo là “s&# c là không, không là s&# c, s&# c là s&# c, không là không, s&# c cũng nh&# không, không cũng nh&# s&# c”.

Có ng&# i th&# c m&# c nói sao đ&# u năm tôi không vi&# t cái gì l&# i vi&# t v&# chuy&# n “ s&# tù’ này.

M&# i ng&# i có ý khác nhau. Năm nay là năm đ&# i h&# i đ&# ng c&# m quy&# n n&# c ta, c&# cái đà bên c&# m quy&# n kiên đ&# nh con đ&# ng đã ch&# n, còn bên góp ý c&# ngày càng nhi&# u. Chuy&# n nhà tù là v&# n đ&# ph&# i nói ch&# không nên né tránh. M&# màn cho năm 2010 s&# là v&# x&# nh&# ng ng&# i nh&# Đ&# nh, Trung. Th&# c cũng nh&# cu&# i năm tr&# c khép l&# i b&# ng v&# ông Kim. M&# t năm k&# t thúc nh&# v&# y và m&# t năm m&# i m&# đ&# u nh&# v&# y. Nói chuy&# n v&# nhà tù cũng h&# p lý ch&# có xa v&# i gì đâu.

Ngày th&# t&# .

Trong căn phòng giam kiên c&# m&# i phòng ch&# có hai ng&# i tù. Tôi ng&# i đánh c&# v&# i anh b&# n tù cùng phòng. Anh còn tr&# , ch&# a v&# . Hình nh&# anh ta t&# i bán hoá đ&# n gì đó, án tù bao lâu tôi cũng không rõ l&# m. Vì không nên h&# i chuy&# n c&# a anh ta, n&# u không anh ta nghĩ tôi là ng&# i đ&# c công an cài vào khai thác gì. &# trong tù ng&# i ta hay nghi ho&# c nh&# v&# . Anh ta nhìn tôi nghi ng&# khi th&# y thái đ&# c&# a tôi nh&# ng ngày vào đây. Anh ta n&# a đùa n&# a th&# t nhìn tôi nói “ thành ph&# n

này đáng ngäi đây”.

Ông Nghĩa häi väng sang.

- * Thä Hiäu äi ! ngäi ta bäo cháu täi gì.?
- * Täi läi däng dân chä, xâm phäm läi ích quäc gia.
- * Thä cháu làm gì mà hä bäo täi äy?
- * Cháu in mäy cái áo thôi
- * Áo in gì ?
- * Cháu in Hoàng Sa, Träng Sa là cäa Viät Nam

Ông Nghĩa thä dài đän thät mät cái não nä, ông cũng treo băng rôn Hoàng Sa, Träng Sa ä cäu vät mà vào đây. Tôi an äi

- Đúng là “ chä äi räng bông hoa gäo nhä ” chú nhä ?

Anh bän cùng phòng nhìn tôi cäi mäa mai.

* Hóa ra đäng bän väi ông Nghĩa à, mà lä nhä sao läi bät bän các ông, Hoàng Sa, Träng Sa đúng là cäa Viät Nam mà. Tôi làm bä bí mät nhìn quanh räi thì vào tai anh ta.

- Tí näa häi cán bä hä tôi nhä thä nhä !

Chúng tôi đánh cä vào giä ränh, anh ta thäng thua, may läm hôm nào cuäc häi cung cäa tôi điän ra căng thäng mäi có ván hoà. Anh äy bäo anh đã ä tù gän 2 năm, nói chäa gäp ai thäng

anh y.

Khi bắt đầu, tôi chỉ có bộ quần áo trên người, bị vấy hai hôm tôi lại giặt vào ban đêm.Đồ ngoài cửa sổ cho đẹp khô. Khi nào vắt nước quần áo tôi nhớ anh ta cùng vắt. Vết thết kết dính chóng khô ngày mai đi cùng đẹp mắt.

Vì đi cùng liên tục, cán bộ trẻ giam mình nhà nhiều lần quá. Cô cán bộ báo tôi – có gì thì thành khẩn khai báo đi tra hỏi mau thôi - Cô ta nói đùa thế nào chứ. Cán bộ ta giỏi lắm, khai hay không khai họ cũng biết hết. Có khi về ban có khai nhận gì đâu, nhưng kết luận họ sẽ vẫn có tròng giăng dây hay bị ngăn chặn, rồi cần cứ để kết luận là cho dù báo cáo ngoan cố nhưng qua quá trình thu thập này này, có chăng kết luận là ban phân vào đâu a, kho b, tìm kiếm...gì gì đó. Tính tôi hay đến gần hoá vẫn để. Cho nên tôi nghĩ các cán bộ biết hết rồi, mình khai nhiều thì họ sẽ nói nhiều, cán bộ lại ghi chép nhiều, mất cho cả hai. Mà thế sự thì việc tôi làm có gì phải kể nhiều đâu, tôi in mấy cái áo để bán kiếm tiền. Nếu dùng mấy cái áo đó chứ có gì vì phạm pháp luật, hoặc ai đó thấy vì phạm luật gì thì việc của họ. Tôi chỉ mua áo ngoài chợ mang về làm khuôn theo in lấy. Tính bán kiếm tiền lại nuôi con. Các cán bộ cũng nói rõ ràng nếu đến gần thì họ đã không bắt tôi. Tôi báo để tôi chỉ nghĩ kiếm tiền cái để gần chứ có gì còn đi tù, nên việc tôi bắt đầu có gì ngẫu nhiên. Có thể tôi nhầm phạm tội mà không biết hay có thể có quan hành pháp nhầm mà họ không biết. Cái này là sự phỏng.

Cán bộ đưa tôi theo như bắt, báo có ý kiến gì ký vào. Tôi như này tôi đã nghe được và xem theo mấy hôm trước. Hôm đó không hiểu gì, hôm nay lại hiểu nhiều. Chắc hôm đó đẹp quá. Tôi hiểu nếu tôi ý kiến không đồng ý có được thế vẫn không. Cán bộ cũng nói- về y thì tôi chỉ ý kiến gì hết, tóm lại các anh muốn bắt thì bắt, thế thôi. Anh cán bộ đi tra hỏi cũng vậy. Anh báo tôi nói buồn cũng vậy, cũng là công an thích bắt ai thì bắt ý. Công an đã bắt là có chăng, không bắt báo cả bao giờ. Tôi báo thế các anh có chăng rồi hiểu ý kiến tôi làm gì, lại tôi ghi không đồng ý lại báo tôi ngoan cố. Thôi cứ để theo như vậy đi.

Có hai cán bộ hiểu thay nhau hiểu cùng tôi, không như hôm trước có đến năm, sáu người. Tôi không lấy thế làm phiền. Vì mấy lần mình cũng trẻ lại được một người, cho nên có hai người người thay nhau hiểu cũng thế. Mấy người hiểu một việc khác nhau, thái độ và cách làm việc cũng khác nhau. Tôi có in áo, có viết bài trên blog, nhưng hành động đó vì phạm tội đâu thì sẽ có tòa. Mà tòa thì họ đã nói rồi đấy, y hết cái lão chợ hàng bằng. Còn đồng ý cứ in áo để kiếm tiền, viết bài để giải trí, thích thế thì viết thế. Các anh hiểu hay sao tôi không in cái khác lại in áo này, không viết bài khác lại viết thế này. Tôi báo thích thế làm thế, nhưng các anh không làm bác sĩ, thầy giáo lại đi làm nghề này. Nói vô cùng lắm, tôi đã nhận tôi có in áo để bán vì tôi muốn thế. Chỉ hiểu vì sao nhà tôi cũng không muốn trẻ lại. Anh cán bộ nhiều tuấn chỉ bút vào mắt tôi nói. À thế tôi ghi anh không trẻ lại được nhé. Vâng, mấy anh ghi. Nhân tiện anh cứ để câu hỏi

Một năm kể lại

Tên: Giỏi; Ngụ: Buôn Gió

Th: 13; T: 432; 29 Th: 25; ng 9 N: 259; m 2010 09:36

xong anh ghi luôn là tôi không trả lời được nhé.

Anh cán bộ viết bút nhìn tôi hỏi.

- Không muốn vậy à ?

- Muốn thì ai cho muốn, nhưng có ai muốn mà được đâu. 100 anh tù thì có 100 anh muốn vậy chứ mà.

Anh cán bộ già nghiêm khắc nói.

- Đang có nghĩ mình anh hùng, khi thì nghe ghê gớm hơn cứ u nhừ u vào đây còn phải biết sợ. Cái thằng tôi nó to như cái núi còn phải nhún nhường kia kìa.

Chỉ cần anh ấy nói bên anh Địch, Thúc. Tôi nói

- Tôi trả lời, tôi các anh ấy to thế, tôi em bằng cái móng tay, lo gì đâu anh. Em mà gây vậy to như mấy ông Địch, Thúc có khi em cũng nhún nhường thôi. Nhưng đây em có in mấy cái áo vậy, có làm gì đâu anh.

Anh cán bộ già ôn tồn khuyên.

- Cứu nên thành khẩn khai báo, chúng tôi sẽ xem xét xử lý. Cứu nên nhớ số phận cứu là do chính tôi đây này. Ở đây có tôi và cứu, tôi xử lý gì thế nào có lợi cho cứu là vì cứu.

Tôi nhăn nhó, khựng lại.

-Tr&# i! em mu&# n khai &# m. Nh&# ng em ch&# làm gì, đúng có làm gì rành rành đó r&# i. Ch&# &# gi&# em khai năm ngoài em đánh b&# c, năm kia em buôn ch&# c bánh he ro in. Anh cũng ph&# i thông c&# m là dù em có nh&# th&# nh&# ng làm sao em khai nh&# th&# đ&# c.

Các cu&# c h&# i cung đi&# n ra loanh quanh nh&# v&# y, có lúc c&# bu&# i là tình hình đ&# t n&# c, quan h&# đ&# i ngo&# i. Đ&# ng và nhà n&# c h&# t s&# c quan tâm đ&# n ch&# quy&# n, không ai &# là ho&# c bán n&# c nh&# b&# n x&# u tuyên truy&# n, nh&# ng có nhi&# u v&# n đ&# ph&# i gi&# i quy&# t t&# kinh t&# , n&# i &# c....

Anh b&# n cùng phòng không quan tâm đ&# n chuy&# n đ&# y, khi tôi đi cung v&# . Tôi v&# a c&# i qu&# n áo anh &# y đã h&# i ?

-Th&# nào ch&# i ti&# p ch&# ?

Tôi ng&# i xu&# ng nhìn ván c&# đang d&# , ông b&# n tù th&# t khôn. Ván c&# anh ta đang &# i th&# nên anh ta đ&# nguyên ch&# tôi v&# . B&# a tr&# c tôi th&# ng đ&# n n&# i thì anh &# y xoá đi, v&# b&# o đánh ván khác. Ván đó coi nh&# hoà. Tôi b&# o c&# m tr&# a xong thì đánh, vì đ&# n gi&# c&# m tr&# a. Anh &# y b&# o đánh xong thì ăn. Ban sáng anh &# y có m&# tôm., bánh đ&# lót đ&# . Tôi ngày ch&# trông vào hai b&# a c&# m tr&# i tù, sau cu&# c h&# i cung v&# đối &# đi r&# i.

Tôi ph&# i đánh xong m&# i ăn c&# m, vì khi ăn c&# m anh &# y hay san cho tôi tí n&# c m&# m. N&# u tôi không đánh c&# mà ăn c&# m tr&# c tôi s&# ph&# i ăn nh&# t. Ngày bé nhà tôi nuôi mèo, kho cá cho nó ph&# i cho mu&# i, kho không nó ăn ngúng ngu&# y &# m, b&# tôi b&# o ng&# i ta nói " có ăn nh&# t m&# i bi&# t th&# ng mèo" gi&# tôi m&# i th&# y th&# ng con mèo ngày x&# a. N&# u có n&# c m&# m, ch&# c&# n c&# ng rau cũng và h&# t n&# a bát c&# m. Còn không có, t&# t nhiên là cũng h&# t c&# bát dù không có m&# m &# n c&# rau. Nh&# ng có n&# c m&# m mà ăn nh&# t thì b&# t r&# t &# m.

Tôi đánh th&# ng ván d&# , b&# o ăn c&# m thôi. Anh b&# n tù nói, ván đi ván &# i ch&# . Bóng đá còn &# t đi &# t v&# c&# mà. V&# a nói anh v&# a bày &# i quân c&# trên bàn cho ván m&# i.

M&# t tôi b&# t đ&# u hoa, nói gì thì nói toàn c&# m v&# i vài c&# ng rau 4 ngày nay. Nh&# ng ch&# t đ&# tr&# trong c&# th&# g&# y gò c&# a tôi v&# n không tr&# đ&# c nhi&# u, gi&# cũng đã h&# t. Tôi nhìn quanh cho đ&# hoa m&# t, th&# y v&# bánh kem x&# p anh b&# n tù ch&# c v&# a ăn . Sáng anh ta ăn m&# tôm, gi&# a gi&# ăn c&# gỏi

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư,, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

bánh kem xẹp. Bỏ sao anh ta máu chảy đẫm vảy. Vội gói bánh khi nếm tôi càng hoa đi.

Anh ta thành án rồi, ngẩng nhà đợc thăm và đợc gói quà. Còn tôi có khi giờ này nhà tôi cũng chết biết tôi ở đâu, tên gì. Luât của tôi quy định quá 15 ngày tìm gia đình đợc bỏ nhà gói quà. Tôi là còn 11 ngày nữa may ra tôi mới có cơm ăn nhón quà. Anh cán bộ đi u tra vẫn nói tôi cần gì để anh mua, để ăn, để uống chớ ng hờn. Lúc mới vào các anh có mua cho kem đánh răng, bàn chải, khăn mặt, xà phòng, quần áo lót, dĩa gói đồ. Có lần nghe anh mua gói muối vừng hay gói rang các anh này cũng mua cho. Nghe nghĩ lúc hời cũng đôi co gì ng dai nhợ vảy, căng thẳng gay gắt với nhau, giờ lại nhợ xin xỏ mua cho ít để ăn cũng ngợ.

Anh bỏ tù cùng phòng có để ng để ăn, mỡ tôm, ruợc, bánh...chết thành đợc. Chờ lại xin, ai lại thèm cơm. Để nh hời cho vay, bao giờ nhà gói thì trả. Nghe cũng khó, vì vay rồi nhợ mai chuyợn buợng, chuyợn trả thì trả sao đợc anh này. Mà có khi anh này cũng nghĩ cho vay thì biết mình có trả đợc không.

Ván cơm đi đợc một lúc, tôi biết thì một con ngợa. Anh ta cười đợc thợng, nói tôi xin thua đi. Tôi bỏ nướ tôi thợng thì sao, anh một tôi hai gói mỡ tôm nhé. Phải có phần thợng thì mới có sức chịu đợc. Anh ta cũng máu me, vội lại đang thợ thợng nên gắt đợc.

Dân trong tù hay viết nhợng dòng chữ niêm trên tường nhà tù. Có ngợi viết ngày 29-9-2007 xa em. Ngợi viết 2-10-2007 nhợ em và con.

Tôi đợc nhợ viết.

Ngày x-tháng x- năm 200x đợc ăn trả có mỡ tôm.

Tôi tù này bóc gói mỡ tôm, cho vào bát canh rau muối còn âm ấm, lúc sau mỡ tôm mềm ra. Tôi gộp thợng nhúm mỡ tôm ăn kèm với cơm nhợ thợc ăn. Sợ mỡ tôm bùi, ngợy và thợm nhợ ăn thợc. Tôi sợ ngợ quá thợc lên.

-Trời ơi!, giờ mình biết mình tôm thong bọ c ngon th nào!

Anh bạn tù nhìn tôi tức mặt long song sọc, nghĩ rằng anh nói.

-Đồ c ròi, ăn xong đánh tiệp nhé.

Tôi ch gói mì còn lại nói.

- Đồ b a tôi nay ăn nốt gói mì này đã, để thua không còn gì để mìt. Không ngờ biết đánh c cũng ròi, th mìt đ i mà biết cái gì s ng cái đó. M b n nó ngoài xã hội, lại c kêu biết cái gì kh cái đó. Vào đây mìt th y sai toét ông nh .?

Anh bạn tù nín thinh, h n anh ta tức m. Tôi trêu anh y là có ch ý. Trong lúc ch a có đ vi n tr , đ qua nh ng đ n khó khăn này. C n ph i t nh táo đ ki m chác. Ph i kích thích s ăn thua, cay cú c a anh ta nên cao. Tôi mìt mong tr c i, s nh t anh ta buông bàn c kêu thôi ch đánh đ m gì, lúc đó mình lại ph i đau đ u đ ki m cách khác. Tôi nh nhàng b o:

- Đ i cái gì mà ph i tr giá ông , mình h c đ c n c cao thì cũng t n chút ít. Ví d nh n c c ban này, ông c treo t ng lên. Không v i gì n pháo đánh t t biên, tôi làm sao mà th ng ngay đ c.

Anh ta g t gù .

- Có lý ! Đ c đánh tiệp.

Tôi g t.

- Thôi nghé chút, tôi nếm lấy sực tỉnh đi cung bấy giờ. Ngồi mà rút kinh nghiệm nghiên cứu nếm cạo cao nhé.

Tôi nhìn lòng bàn tay mình, nhìn mãi đến lúc có tiếng khoá lách cách. Lại đến giờ đi cung. Anh bèn từ thềm thì nh

- Cạo kiếm cái bút nhé.

Phòng cung có hai cái bàn cách nhau khoảng gần 1 mét. Cán bèn đi u tra ngồi bàn bên kia, tôi ngồi bên này. Ngồi ta hỏi và ghi chép, hỏi xong thì tôi ký xác nhận. Ký xong hỏi thu giấy thu luôn cạo bút. Tôi rình rập mảy lông mà không “đá” nên cái bút cạo anh ta. Mèn đi u buôi làm việc mòi, cán bèn lấy giấy bút ra bắt đi u ghi. Tôi biết anh ta ghi phần mèn đi u trong tờ biên bản hỏi cung. Nghĩa là ghi tên tuổi, năm sinh, nòi, bèn mòi, vợ con, can tội...mọt lo. Nếu sang tờ khác lại phải ghi lại như thế. Tôi hỏi

- Sao ngồi ta không cạo tiếng gì đi đi cái phần này nh

Anh cán bèn cạo, phải nói anh ta có nếm cạo rồi t

- Nguyên tắc phải thế anh

Tôi đi ng dấy c m m trà nói đi xin nếm cạo cán bèn qu n giáo. Anh ta gật đầu và ghi tiếp. Không biết anh ta ch quan hay tin ng. Ch anh cán bèn nh u tu i là anh y đi ng dấy đi ra cạo nhìn theo ngay. Tôi thì tôi nghĩ anh ta tin tôi không làm đi u gì v v n. Tôi mang m trà v, anh y ng ng đầu lên nói.

- Xin hỏi anh, hôm nay tôi v i không mua thuốc lá cho anh, anh dùng t m thuốc cạo a tôi.

Anh y đưa a bao thuốc lá 555.

Tôi buồn rầu rút một điếu, tôi không quen hút thuốc này. Nhưng ai nghĩ n thuốc đưa biệt, hút t lo i này sang lo i khác th t khó ch u. Cho dù là thuốc sang h n. M i khi anh y th ng mang theo bao thuốc Vina mà tôi thích đ trên bàn c a tôi.

Trong khi anh y viết, tôi uống trà, hút thuốc và nhìn cái bàn. Trên bàn có bao nhiêu chén c a nh ng ng i từ tr c đó đã cung đ đây. Đ th tình c m, tâm t , có ng i nam nh n cho ng i n nào đó là r t yêu và nh . Có ng i viết kh u hi u, có ng i làm th . Tôi th y có bài th ký tên Lê Quốc Quân. Bài th khá dài tôi không nh n i, nh ng tôi nghĩ sao mà Quân i viết đ c bài th dài th trong lúc h i cung, li u Quân có “ đá ” đ c cái bút nào không. Mà y ki u gì nh .?

N u có cái bút, ch c ch n anh b n từ cùng buổi s u ái tôi h n. Có khi anh y s san cho tôi ru c th t hay bánh quy ăn sang. N c mi ng tôi a ra khi n tôi ph i nh p ng m trà cho trôi xu ng.

Cu c h i cung chi u nay, nh ng câu h i y h t ngày đưa tiên. Ch khác ng i h i cung. Tôi tr i nguyên si nh i n tr c. Tôi h i anh cán b sao không l y b n tr c ra chép i. Anh l c đ u c i nói, nguyên t c ph i h i tr c ti p. Tr c anh kia h i, nh ng nay đ n anh th lý thì ph i h i i.

Tôi v n ch a s đ c cái bút, anh cán b cũng ch ng r i cái bàn.

Xong buổi cung chi u, anh cán b giao tôi cho cán b qu n giáo. Cán b qu n giáo ca này là n , cô ta ch c sinh kho ng năm 78, 79 dáng m nh kh nh, tóc bu c chun cái đuôi gà c ve v y. Đ a tôi vào buổi cô khoá c a i, m t l nh tanh. Tôi h i.

- Đây mình i, n u không mu n đi cung n a thì t ch i có đ c không ?

Cô cán bộ nhìn tôi nghiêm khắc.

- Không muốn thì chớ có đi, mà đi thì phải có bác sĩ xác nhận. Ở đây phải gọi là cán bộ, xin gọi tôi. Không đi về mình mình.

Tôi cười xoa.

- Gọi khác sao kém xinh đi, đừng gọi gì chớ gọi bằng cán bộ từ nào chớ gọi đi về.

Cô cán bộ mỉm cười.

- Ăn nói linh tinh, kể lể tâu bày gì.

Cô cán bộ khoát chet quay đi, anh bạn từ nhìn tôi ngạc nhiên.

- Ông này liêu như ? Trêu cô cán bộ.

Ông Nghĩa gọi sang.

- Cháu ơi ! Hôm nay thế nào, chú thấy cháu làm gì mà cung liên tục căng thẳng thế ?

Tôi đáp.

- Có gì đâu, toàn hỏi chuyện cũ ý mà. Cháu chỉ vài hôm nữa về thôi. Cháu sợ như con

chú mang giày cho chú.

Ông Nghĩa.

- Sao mà cháu biết vậy ? Ngái ta bảo à ?

Tôi đáp.

- Ngái ta có bảo gì đâu, họ bảo cháu nhận gì cho gia đình không, cháu bảo với cháu gửi cho bạn sách Chiến Tranh và Hoà Bình, bạn Pie Đá Nhát.

Anh bạn cùng phòng cùng tôi sẽ nói theo.

- Bảo gửi cho bạn bạn tôi đi Anh, Pháp, Nga vào đây để bạn mua, bao giờ được xong thì với.

Ai đó ở phòng tôi xa thêm vào.

- Gửi cho cái bạn bạn tôi mua cho xong, gửi bạn đó để được vài năm thôi à ? Xong lấy gì mà được gửi bạn tôi gian.

Có tiếng khoá lách cách, anh bạn cùng phòng kêu.

- Cảm ơn, im đi.

Cơm mang vào, anh bèn cùng phòng ngó dĩa và háo hức. Lẽ nào có tiếng đũa gõ loạch xoạch là anh y lại háo hức như vậy. Đũa gõ như anh ta luôn đón chờ tiếng đũa gõ bên ngoài, cho dù là cán bìa đi tuồn qua, mang cơm, hay y tá mang thuốc cho ai. Anh ta đang nằm cũng bật nhanh dĩa gõ nấc ngóng. Tôi thì nằm im, bao giờ gõ thì ta gõ mình hay. Sau tôi mới nghĩ ra, tôi đang ở xã hội nào thì tiếng đũa gõ loạch nên tôi thôi. Còn anh ta ở đây lâu, khao khát tiếng đũa gõ bên ngoài, khao khát nhìn thấy tiếng chuông dù chỉ là gõ thì từ bếp đi ra cơm hay ai đó đi cung. Anh ta quên đi nằm nghe tiếng chân anh bật cán bìa quồn giáo nào đi qua. Anh ta đũa gõ chĩa chĩa đi cán bìa đi qua hỏi thăm một câu, chĩa chĩa vài câu gõ nấc qua lại rồi anh ta gõ và xuống, nét mặt vui hơn lên.

Anh ta cho tôi biết tính nết tiếng cán bìa, gõ thì này hiên lành có thể xin đũa gõ đi u thuốc hỏi thăm ba tin tức, gõ thì kia khó tính. Đũa gõ cái là quát.

Đêm trước chúng tôi nghe tiếng chân, và nhìn thấy anh nằm im. Tôi hỏi sao không dậy hỏi thăm sức khoẻ nhau hay thì ti t, giá vàng, giá đô thì nào à? Anh nhăn mặt lắc đầu thì ào.

- Tiếng này ác lắm không như cán bìa khác, nó trước đeo quân hàm thì u ý ở đây hơn cả năm bìa c h t c màu, gõ mới lên trung uý rồi. Đũa gõ trước tôi nói chuyện to nó kể lượt tôi 3 ngày dĩa.

- Kể lượt có bìa cùm chân không?

- Không, tiếng vào phòng kể lượt không đũa gõ mang theo gì, tiếng gõ chỉ ăn cơm không thôi.

Anh ta không dậy thì tôi dậy. Thấy trung uý đi qua gõ gõ nhìn tôi. Tôi gõ

- Cán bìa.

Trung uý hát hàm.

Một năm kể lại

Tên: Nguyễn Văn Giỏi

Tháng: 13; Năm: 29 Tháng 9 Năm: 2010 09:36

- Cái gì, sao không nghe đi ?

Tôi hỏi.

- Đêm khuya đi đâu mà đeo quân hàm mới thế ?

Trung úy nói.

- À mới về đây đấy mà.

Tôi nói

- A thế đây cũng mới về đấy.

Tôi nhìn thấy anh bạn tù bắt mình, nghe tiếng rung bạn bắt. Anh ta cũng nhìn mình.

Trung úy thấy tôi có vẻ lạ, chắc nghĩ tôi thối kinh. Mà tôi mới đi là cán bộ nào cũng nghĩ rằng nghe tiếng can vào nghe tiếng an ninh quốc gia là bắt thối kinh, không chỉ cán bộ mà nghe tiếng tù án kinh tế họ cũng nghĩ vậy. Trung úy quát.

- Thôi nghe đi.

Tôi nghe xuống xuống như u.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư:, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

* Quát to th&# ng&# sao đ&# c.

Trung úy l&# m tôi l&# n n&# a r&# i đi th&# ng không nói gì. Không khí yên l&# ng quay tr&# l&# i t&# l&# ngh&# ch v&# i b&# c chân xa đ&# n c&# a trung úy.

Tôi quay vào ch&# n&# m, nói quay cho nó oai, th&# c ra căn phòng bé xíu, ch&# xoay cái l&# ng l&# i ng&# ng&# i là đúng ch&# n&# m r&# i vì có còn kho&# ng tr&# ng nào n&# a đâu.

L&# n tay đ&# i cái g&# i đ&# u gi&# ng, tôi l&# i xòa bàn tay ra nhìn, m&# t lúc trong đ&# u âm âm u u tôi ng&# thi&# p đi.

Hôm nay là ngày 2-9-2009

sáng s&# m đài phát thanh trên t&# ng ra r&# ca ng&# i thành tích đ&# t đ&# c c&# a đ&# t n&# c, l&# i ông H&# đ&# c b&# n tuyên ngôn đ&# c l&# p đ&# c phát đi phát l&# i nhi&# u l&# n. Anh b&# n tù cùng phòng hít hít cái mũi vào không khí nói.

* Hôm nay chúng mình s&# đ&# c ăn th&# t.

Tôi nhìn ra ô c&# a s&# t băng qu&#

* Ch&# c hôm nay không ph&# i đi cung nh&# ?

Anh b&# n h&# h&# i g&# t đ&# u.

* Đúng, ai l&# i đi cung ngày này, mang c&# ra chi&# n ti&# p nào.

Chúng tôi đang say sưa chuyện, thì có tiếng mở khóa cửa làm chúng tôi giật mình, mãi khi anh bạn nghe tiếng chân cán bộ xa vì mãi chuyện mà chúng tôi không để ý. Cô cán bộ hỏi thăm vào tôi nói

* Anh mặc áo vào đi cung.

Tôi nhìn bàn đang dở, nhìn anh bạn từ ngạc nhiên như muốn hỏi sao lại đi cung hôm nay, anh bạn cùng phòng cũng nhìn tôi đầy ngạc nhiên không kém.

Bên ngoài phòng hỏi cung, anh cán bộ trở về đón. Trời nóng mồ hôi anh thấm trên mặt, nhìn anh vẫn còn rất tươi hỏi tôi.

- Anh Hiểu thế nào, ăn ngủ được chưa ?

- Tôi khỏe, trời nóng anh đi vất vả quá, không nghỉ hôm nay được sao. Tôi còn ở đây lâu mà, sao các anh phải vậy.

Anh cán bộ hỏi chuyện tôi, anh nói

* Công việc cần thì phải làm mà anh.

Anh pha chè, đưa tôi bao thuốc, lấy giấy tờ, anh nói.

* Thấy bé nhà anh ngạc nhiên, hôm chúng tôi đến nó phá phách lung tung, lấy đĩa chén cốc vào máy tính, máy in.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Tôi cúi đầu không nói xòa lòng bàn tay ra nhìn. Anh cán bộ hí húi ghi nh&# ng chi tiết tên tuổi, địa
ch&# , lý lịch tôi &# ph&# n đầu bộ n h&# i cung. Gì thì anh thu&# c lý lịch tôi quá r&# i, anh t&# ghi không
c&# n thì t&# ph&# i nh&# tôi đoán này n&# a.

Hôm nay anh hỏi tôi về quy trình in áo.

Tôi tr&# i t&# công đoán đi mua áo, mua hóa chất, khuôn in. Rồi trình bày say s&# a cách in áo
th&# nào. Anh chăm chú ghi h&# t r&# i nói.

* Tôi thì không nghĩ là anh in.

Tôi c&# i.

* Nếu u c&# n tôi s&# th&# c nghi&# m.

Anh l&# c đầu.

* Không c&# n, vì tôi biết anh in đ&# c. Có đầu anh không in nh&# ng chiếc áo này mà thôi.

Tôi c&# i, anh cũng c&# i nói

* Anh nói th&# tôi ghi th&# . Anh ký đi

Tôi ký vào các biên bản, không nhìn n&# i dung. Anh hỏi

* Anh không đi c lại à ?

Tôi đi c đều như hàng.

* Không cần, tôi biết anh ghi đúng, khi tôi trả lại anh ghi, tôi quan sát ngòi bút anh di chuyển và biết anh ghi đúng lại tôi khai.

Anh cán bộ công an, chúng tôi nghe chị nói chuyện phiếm về công việc của anh và những chuyện vui mà anh gặp trong nghề. Cán bộ quân giáo vào nói với anh cán bộ hải quân

- Hôm nay ăn cơm đây nhé, kể niềm vui của anh mà.

Anh cán bộ nhân viên với cán bộ trả giam. Điều này có nghĩa chi phí này 2-9-2009 của hải quân và đi ra, anh cán bộ không đi c nghề ngày lại và tôi cũng vậy.

Nghe trả, tôi vào phòng. Cơm đã có rồi, có hai khúc cá trôi kho cũng to to. Ăn cơm rất ngon miệng xong, anh bạn rất đánh c. Tôi trả chị.

* Cán bộ hải quân còn ở đây, chi phí thế nào cũng hải quân. Đừng nhầm nghĩ lý sự của cán bộ.

Anh bạn cùng phòng nhé.

* Thôi có gì thì thành thật khai báo mà đi c hàng nghề khoan hàng của pháp luật.

Tôi công an.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư: 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

* Th&# ông thành kh&# n tr&# c tôi đi. Tôi nói cho ông cái lu&# t pháp Vi&# t Nam th&# này. Đáng nh&# c&# ch&# i ph&# t thì án đáng ra 2 năm, c&# ng t&# i ngoan c&# thành 2 năm 6 tháng đúng không.

Anh b&# n g&# t đ&# u

* Chính xác.

Tôi nói ti&# p.

* Nh&# ng n&# u thành kh&# n, t&# i 2 năm l&# i thành 4 năm vì thêm t&# i, thêm tình ti&# t tăng n&# ng, sang kho&# n khác, đ&# u khác. Sau đó ng&# i ta xét t&# i thành kh&# n thì tòa gi&# m cho 6 tháng. V&# chi là thành 3 năm 6 tháng khi thành kh&# n. V&# y ông tính đ&# ng nào h&# n.

Anh b&# n t&# trên b&# c n&# m nh&# y xu&# ng đ&# t v&# ð&# i.

* Đ&# i ca, đ&# i ca t&# ng tr&# i th&# mà l&# a em nh&# đ&# i ca không bi&# t gì. Hôm đ&# u đ&# i ca vào em nhìn bi&# t ngay đ&# i ca thu&# c thành ph&# n ph&# c t&# p r&# i.

R&# i anh thay đ&# i thái đ&# tha thi&# t, n&# n&# b&# o tôi ch&# b&# o giúp anh v&# cu&# c s&# ng trong tù, vì gi&# anh m&# i đang &# tr&# i tù t&# m giam, sau này ph&# i chuy&# n đi tr&# i tù c&# i t&# o, đó m&# i là n&# i anh đ&# n lâu nh&# t trong đ&# i tù c&# a mình. Anh ch&# có kinh nghi&# m &# tr&# i tù t&# m giam ch&# không h&# bi&# t đ&# n tr&# i tù c&# i t&# o, mà n&# i đó m&# i là n&# i kh&# c nghi&# t nh&# t trong cu&# c đ&# i c&# a tù nhân.

Gi&# thì tôi không ph&# i đánh c&# đ&# đ&# c th&# c ăn, hàng t&# i tôi làm th&# y giáo k&# cho anh nghe v&# đ&# c tính c&# a t&# ng tr&# i tù, l&# i s&# ng, th&# đ&# n và cách làm th&# nào đ&# s&# ng yên &# n qua nh&# ng năm tháng sau này khi anh chuy&# n đ&# n tr&# i tù c&# i t&# o. Tôi k&# sinh đ&# ng nh&# ng chuy&# n v&# t ng&# c, tr&# n tr&# i, nh&# ng v&# đ&# m ch&# m, phân tích nh&# ng nguyên nhân nh&# ng chuy&# n đó vì đ&# u, anh b&# n tù l&# ng nghe, có lúc khen

* Mọi, đúng ng&# i th&# t vi&# c th&# t, hay h&# n nhi&# u b&# n báo nó vi&# t.

Tôi gi&# i thích v&# c&# c&# u s&# má, đ&# a v&# c&# a tù nhân, c&# n ph&# i bi&# t đ&# ng x&# cũng nh&# c&# c&# u, ch&# c v&# c&# a cán b&# tr&# i c&# i t&# o đ&# h&# i l&#, dứt l&#t hi&# u qu&#, không thì gia đình c&# quà cáp, bi&# u xén tràn lan v&# a t&# n ti&# n mà có khi cán b&# đ&# m chân lên nhau mình thi&# t oan. Anh ta bi&# t &# n nh&# ng chuy&# n tôi d&#i bày l&# m.

Anh ta gi&# i tôi b&# ng anh t&# lúc đó, đ&# n b&# a anh đ&# n c&# m, có th&# c ăn gì nhà anh gi&# i đ&# u cho tôi ăn cùng. Anh nói

* Mọi đ&# u anh vào, em nghĩ anh không đ&# n gi&# n. Đúng là th&# th&# t.

Lúc này chúng tôi m&# i h&# i v&# nhau, hóa ra anh ta cách nhà tôi không xa. Quanh đi quanh l&# i cũng bi&# t ng&# i này, ng&# i n&#. C&# i m&# v&# i nhau làm cu&# c s&# ng trong cái phòng giam ch&# t h&# p, ng&# t ng&# t tr&# nên đ&# ch&# u.

Ngày 3-9

Sáng đ&# n tr&# a không th&# y gi&# i đi cung. Anh b&# n tù nói

* Có khi xong r&# i đ&# y anh &, ch&# t h&# s&# chuy&# n vi&# n kh&# i t&# cũng nên.

Đ&# n chi&# u cán b&# tr&# i giam m&# c&# a gi&# i đi. Không ph&# i đi cung mà đi khám l&# i s&# c kh&# e. Ch&# p &# nh chân dung, l&#n tay xong l&# i v&# phòng. Ngày hôm &# y trôi đi th&# t n&# ng n&, tôi n&# m nhìn lòng bàn tay và phân tích l&# i nh&# ng đ&# ki&# n. Anh b&# n tù bi&# t tôi đang nghĩ gì ghê l&# m, anh quay sang h&# c ngo&# i ng&# đ&# tôi yên. Tr&# c lúc đi ng&#, tôi quay sang b&# o anh ta.

* Có khi mai tao v&#, mà có nh&# n gì gia đình mà không.?

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Anh bạn tròn mặt ngọc nhiên, anh hiền.

* Anh nói đùa à, hay cán bộ đi u tra nói với anh thế.

Tôi nghiêm túc.

* Tao nghĩ thế, tao chỉ có thế thôi. In áo thì phải hành chính là cùng. Còn tất nhiên nhà nôm c này nó muốn bắt từ ai ng&# i đó phải chịu, nhưng cũng tùy trình độ hiểu. Nhưng bắt từ tao chỉ gọi quy&# t v&# n đ&# gì, i&# m&# . Nên tao nghĩ nay mai tao sẽ. Có thể là sáng mai.

Anh bạn thế dài

* Thôi ng&# đi

Anh ta có lẽ không tin, vì thế&# ng nh&# ng ng&# i từ m&# i vào hay hy vọng có may mắn gì đó khi&# n h&# đ&# c thoát ra. Sẽ hy vọng c&# mòn d&# n, mòn d&# n theo thời gian, theo từng c&# h&# i và đ&# n khi h&# chấp nhận ra sẽ thế&# t là h&# sẽ b&# ra tòa tuyên án và sẽ ng&# m&# t thế&# i gian thế&# c&# sẽ là tù nhân.

Sáng tôi dậy sớm, nhìn ánh ban mai qua khe cửa sổ, tiếng còi xe &# ngoài đ&# ng vọng vào. Tôi không hiểu hiểu, tôi không nghĩ ca mình, chỉ qua tôi biết cái gì đ&# n sẽ đ&# n, không đ&# n sẽ không đ&# n. Mình &# trong b&# n b&# c thế&# ng này làm gì đ&# c đâu. Nói duy tâm tôi là nghĩ&# i thế&# t, tôi thế&# ng ng&# i nghèo, nghĩ&# i b&# nh thế&# t có đi&# u khiến tôi giúp đ&# h&# , tôi không hiểu làm đi&# u ác với ai. Vì c&# tôi vào đây nhìn đúng b&# n ch&# t cũng không có gì ghê g&# m, phải thu&# c vào những c&# p nào đó tít trên cao h&# quy&# t đ&# nh khi đ&# c h&# sẽ. Họ b&# o cho đi tù là đi, cho v&# là đ&# c v&# . Tôi tôi có hay không chấp&# ng thành v&# n đ&# với h&# .

Tiếng mở khóa &# ch&# ch, anh cán bộ hiền lành nh&# t hôm nay đ&# n phiên tr&# c. Phải nói cán bộ qu&# n giáo &# đây h&# hiền lành, nghiêm túc, c&# n gì hiểu lý nói là hiểu làm cho ngay. Không có chuyện h&# i &# hay tình c&# m gì h&# t.

Đến phòng cung, người cán bộ đi u tra tr có n c i d m n đang ch . Không thấy anh cán bộ già khó tính n a. Thấy ng nh t là vi c tôi t in r i, gi đ n vi c tôi mua áo ở đâu đ v in. Tôi không nhớ mình mua c a ai, khi tôi đ n các c a hàng và la cà tìm áo đ in. Đi u ki n tôi đ t ra rất đ n gi n là áo ph i là s i do Việt Nam đ t may, không ch p nh n hàng Trung Qu c, cho dù là v i Trung Qu c mà Việt Nam may tôi cũng không mua. Anh cán bộ h i

- * Sao anh b o anh làm đ bán, thì cái nào ti n r thì mua. Sao ph i ch n nh th làm gì?
- * Nhưng tôi in n i dung vào đó đ bán, và tôi không mu n ai đó b i ra r ng tôi dùng cái áo c a Trung Qu c s n xu t đ ph n đ i Trung Qu c.

Anh cán bộ i c i, anh ta th t s n n c i.

- * Anh qu th t là , tôi làm vi c nhi u ng i r i, nhưng anh thì qu th t r t có gì thú v .

Sang ph n mua áo ở đâu th t gay go, mãi tôi cũng ch nh ra mua áo c a ai. Vì ng i đó tôi không quen, anh ta th y tôi đi lân la các hàng h i mua thì i g n b o có lo i đó. Tôi b o anh ta i y cho tôi xem m u, anh ta đi lát thì mang v , tôi xem th y ng h n sáng anh g p nhau đ u ch Nghĩa Đô ti n trao, cháo múc xong đ ng ai n y đi.

Anh cán bộ th c m c làm gì có ki u mua bán nh th .

Tôi trình bày cho anh là xã h i đ y vi c mua bán nh th , ví d anh đ n ch tr i, anh có th bán b t c cái gì mà ch ng c n bi t ng i mua là ai, k c đó là lo i hàng anh ph m pháp có đ c. Họ c ng c i anh có th mua nh ng lo i hàng mà ng i khác ph m t i mà có. Quan tr ng là ch t i ng, giá c th a thu n. Ch ở đó đâu c n bi t ng i bán hay ng i mua th nào.

Anh cán bộ đ ng ý và ghi nh v y vào biên b n.

Th c ra đúng là tôi mua bán ki u nh th . Lúc đ u đ đ nh in áo tôi đã nghĩ ph i càng ít ng i liên quan, càng ít ng i bi t càng t t và mình cũng càng ít bi t v ai cũng càng t t. Có b sao

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư: 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

thì cũng h&# n ch&# nhi&# u th&#. Một v&# ti&# n b&# i h&# i còn s&# ng t&# ng d&# y tôi r&# ng, n&# u làm vi&# c gì nên làm m&# t mình và đ&# ng cho ai bi&# t. Càng ít nhi&# u ng&# i bi&# t càng t&# t. T&# t nhiên nh&# ng vi&# c ti&# n b&# i không nói rõ nh&# ng tôi cũng hi&# u là vi&# c gì. Vì b&# n thân v&# ti&# n b&# i đã có m&# y l&# n tù vì t&# i kinh doanh , s&# n xu&# t, mua bán trái phép. Ng&# i ta th&# ng d&# y nhau là ph&# i đ&# ng tai nghe, m&# m&# t nhìn m&# i s&# vi&# c, nh&# ng v&# ti&# n b&# i l&# i đ&# y tôi là nghe và nhìn là nh&# ng cái mà tr&# i sinh ra, t&# nhiên s&# th&#. Nh&# ng ph&# i bi&# t có lúc không nghe, không th&# y gì h&# t. Ông ví đ&#

* N&# u nh&# m&# y tình c&# ng&# i v&# i m&# y th&# ng b&# n, chúng nó bàn chuy&# n đi ăn tr&# m, mà m&# y không mu&# n ăn tr&# m, không mu&# n tham gia thì t&# t nh&# t ki&# m c&# đi ch&# khác. Ho&# c b&# t đ&# c dĩ ph&# i l&# i thì đ&# ng đ&# cái gì l&# t vào tai, cái gì l&# t vào m&# t. Chuy&# n chúng nó làm mình không nên bi&# t, vì khi mình bi&# t l&# công an g&# i ra h&# i, chúng nó v&# n v&# o đ&# ngón mình l&# ng&# l&# i hé đ&# n đ&# n ra là gi&# t anh em c&# a mình. Giá nh&# mình không bi&# t thì có mình ch&# ng th&# nào khai hay làm ch&# ng đ&# c.

Cái chân lý oái ăm tôi h&# c đ&# c năm 17 tu&# i trong m&# t căn nhà mái ngói, có sân , có v&# n c&# a m&# t ng&# i lão luy&# n cu&# c đ&# i đang ngh&# ng&# i , đ&# n viên n&# i ngo&# i ô. Chân lý &# y không ph&# i lúc nào tôi cũng áp đ&# ng, nh&# ng ph&# i nói cu&# c đ&# i có nhi&# u lúc áp đ&# ng chân lý &# y hi&# u qu&# vô cùng.

H&# t bu&# i h&# i cung, tôi v&# phòng, cái bút v&# n trong tay anh cán b&#. Tôi ch&# t nh&# n ra m&# t đ&# u.

T&# hôm vào đ&# n nay cán b&# đ&# t câu h&# i liên miên, anh ta luôn s&# n sàng ch&# p l&# y b&# t c&# đ&# u gì tôi khai mà anh th&# y c&# n đ&# a vào biên b&# n. B&# i th&# anh luôn l&# m l&# m cây bút &# t th&# vi&# t. Đ&# u &# y có nghĩa vi&# c c&# a tôi không h&# đ&# c ng&# i ta coi là đ&# n gi&# n.

Tôi cúi xu&# ng bàn, m&# bàn tay ra xem. Tôi c&# không khóc khi nhìn lòng bàn tay mình. Có ph&# i tôi cũng đ&# n đ&# n th&# y c&# h&# i tr&# v&# xa đ&# n nh&# nh&# ng ng&# i tù th&# ng th&# y đ&# n m&# t dĩ hy v&# ng v&# v&# i t&# do.

Ngh&# tr&# a ngày 3-9

tôi v&# phòng, gia đình anh b&# n m&# i g&# i quà. Chúng tôi ăn c&# m v&# i th&# t l&# n thân rim n&# c m&# m.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Anh bạn tù an

* Hồi vào đây nhớ lúc em nghe cán bộ nói, rồi nghe nhà em bạn tin, khi đi lên phòng cũng lo đ&# c r&# i. Nhớ ng r&# i v&# m&# ng hết lên này lên khác anh .

Đài phát thanh trên phòng loạn mất tin thì sợ. Tôi lên nghe rồi thì thì nh, n&# n&# c&# i b&# o anh bạn.

* Mà có nhớ gì về nhà không, sợ tao về đất nước không kịp đến dò.

Anh bạn về

* Căn cứ vào đâu mà anh cho anh đ&# c v&# .

Tôi đi c&# i, tôi nói

* Tao xem đ&# ng ch&# tay, lên này sợ tao không tù lâu đâu.

Anh bạn nhớ ch&# m&# c&# i kh&# y

* Hóa ra ban đêm ông anh xem tay là xem bói à, đúng là ph&# c t&# p, bí t&# m th&# .

Bu&# i cùng chi&# u ngày 3-9 là anh cán bộ già. Không còn không khí hi&# n hòa nh&# v&# i anh tr&# , có lúc anh quát, lúc anh đ&# p bàn. Anh g&# n gi&# ng, anh th&# th&# .

* Nghĩ đi Hi u, đi còn làm n làm, còn mẹ già, con nh. Nghĩ đi, sống phải nghĩ cho nh ng ng i ru t th t c a mình là mẹ già không m đau không ai n ng t a, con mình nh hàng ngày nh b h i m b đâu.

Tôi nghe đ n con, a n c m t. Tôi đ a hai bàn tay lên b t m t mình th t ch t đ n c m t không tuôn ra. Lát sau tôi buông tay ra th dài nói.

* Có gì em đã khai h t r i, t em in áo đ bán l y t n. Không còn gì c , th c s là nh v y.

Anh ta h i tôi.

* Th ngoài vi c in áo anh còn làm gì n a, chúng tôi b t anh vào đây là đã bi t h t m i vi c anh làm. Đây là c h i chúng tôi t o ra đ anh ch ng t s h i l i, nh n th y sai l m, t anh k thì chúng tôi m i đ ngh trong h s là anh này anh đã nh n th y sai l m, đã bi t ăn năn, chu c l i, thành kh n khai báo. Th anh m i có c h i v v i gia đình.

Tôi l c đ u nói

* Em khai h t r i anh .

* Th t th không ?

Anh cán b già l nh lòng m c p l y ra m t x p gi y, gi ng anh à, ch m rãi, khô khan. Làm tôi hình dung nh ti ng dao xoèn xo t c a m t ng i đang nh n nha mài dao đ c t tiết con gà.

* Chúng tôi khám nhà anh, l y trong máy tính c a anh m t s tài li u. Chúng tôi in ra tr c m t v anh, và v anh đã ký nh n đây là tài li u in t máy tính c a anh. M i anh xem.

Tôi c m x p gi y mà anh g i là tài li u gi ra xem. Có hai bài vi t c a tôi đăng trên blog Ng i

Một năm kể lại

Tên: Nguyễn Văn Buôn Gió

Tháng: 9/2010 09:36

Buôn Gió là Tam Tòa Ký Sĩ và Bên VT1 Thời Phấn Đấu, thêm một bài nữa là bài nói về khai thác bau xít của blog khác. Tôi xem xong để xuống bàn nhìn anh cán bộ chửi đũa. Anh ta hỏi

* Đúng là tôi máy tính của anh không ?

Tôi gật đầu.

Anh ta nói

* Anh tạo ra chúng phải không ?

Tôi đưa hai bài viết của tôi sang bên, đưa bài viết của blog khác về bau xít sang bên. Tôi đặt tay lên hai bài viết của mình khẳng định.

* Hai bài này do tôi viết ra, còn bài kia của người khác viết, tôi đang để xem anh ta viết đúng hay sai.

Anh cán bộ lấy lại hai bài tôi viết và gửi lên gửi đăng thếp.

* Anh Hiếu, vậy là anh đã khẳng định hai bài viết này là do anh viết và phàn tán trên mạng.

Tôi gật đầu rút khoát.

* Đúng là hai bài này tôi viết, còn tôi không phàn tán trên mạng. Tôi chỉ đưa lên nhật ký đi ăn cá nhân. Phàn tán nghĩa là tôi phàn gửi cho người khác. Còn người khác để họ tiếp phát tán thì tôi không biết và không liên quan.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư: 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Anh cán bộ báo tôi ký vào hai bài viết của mình, ký xong anh hỏi tôi.

* Gửi anh cho biết, anh nghĩ gì khi viết những bài viết thế này.

Tôi lúc đầu

* Tôi chỉ nghĩ gì hết, nghĩ gì viết ra đó hết rồi.

Tôi chỉ nghĩ ra mình đã thay đổi cách sống họ, tôi đã sống là tôi chỉ không là em như trước. Có lẽ tôi anh cán bộ nghiêm khắc làm việc khi tôi cũng nghiêm túc theo.

Anh cán bộ nói từng chi tiết trong bài tôi viết, anh kể luôn tôi có tâm, nhưng vì không đủ thông tin nên viết theo một chi tiết. Anh cho biết không một ai dám bán nước của, chỉ vì quan hệ bấy giờ của anh khéo léo. Với thế của Việt Nam của các phe nên nhà nước rất cần trợ giúp.....

Hết giờ về phòng, tôi viết tay lên trán nghĩ. Cuộc sống hôm nay để làm gì nữa. Có gì đáng phải mất thời gian như vậy của hai cán bộ đi thành phố xuống trại giam lúc trời nóng như thế này không?

4-9-2009

Cứ ngày không thấy ai gọi. Ngày đánh cò suốt với anh bạn, chỉ chán mỗi tháng lại lần về chỉ mình nói chuyện phiếm để thôi. Lại là câu chuyện về giảng dạy, xã hội ngổn ngang. Đến giờ giao lưu buổi tối tôi gọi về ông Nghĩa

* Chú Nghĩa ơi! Mai có khi cháu về, chú có nhận gì không?

Ông Nghĩa hỏi lại

- * Sao cháu biết là về nhà Hi vọng !
- * Cháu xem thiên văn, thấy sao chi u mà nh còn sáng l m. Qu này ch a từ đ c đâu. Cháu c nh n đi, biết đâu cháu về đ c thì sao ?

Ông Nghĩa thấy hỏi ra, hình như d o này ông m t. Ông nh

- * Cháu bỏ nhà chú g i chú đôi giày, nhà chú x xx đ ng yyy H i Phòng. Cháu tỉ n xu ng ch i. Chú mu n hôm này ra tòa có đôi giày c b comle cho đảng hoàng.

Tôi nh n i n m xu ng, i nh n c a ông Nghĩa làm tôi miên man nghĩ. Bu n quá tôi r ng lên cho c dây phòng nghe bài hát Anh Không Ch t Đâu Anh c a Tr n Thi n Thanh.

- * Anh không ch t đâu anh

Anh ch v v i m mong con

Anh v n s ng thênh thang

Trong lòng muôn ng i

Biết yêu th ng đ i lính

Anh b n cùng phòng đ i tôi hát xong, anh y h i bài gì mà l ùng th , d y anh ý thu c v i.

Thôi gian đã a nh&# ng s&# tĩnh l&# ng tr&# i v&# i nhà tù, đêm tôi nhìn lòng bàn tay mình th&# m thì .

5-9-2009

Cán b&# g&# i ra kh&# i phòng giam. Tr&# c khi đi tôi d&# n anh b&# n.

* Có d&# n gì nhà không, hôm nay n&# u tao không v&# thì s&# còn lâu m&# i v&# . Nh&# ng ch&# c v&# hôm nay.

Anh b&# n chép mi&# ng ngán ng&# m ch&# c nói gì, anh ph&# y tay ý b&# o tôi đi cung đi cho nhanh đ&# ng nói linh tinh trên anh n&# a.

Phòng cung sáng nay không có gi&# y t&# trên bàn, có n&# c ng&# t, thu&# c lá và nh&# ng ng&# i đã h&# i cung tôi lúc ch&# a b&# b&# t và c&# lúc b&# b&# t. Tôi th&# y nét m&# t h&# vui v&# nh&# v&# a thoát kh&# i gánh n&# ng gì đó, anh cán b&# tr&# hay h&# i cung tôi trong tr&# i giam nheo m&# t c&# i nói.

- Anh u&# ng n&# c, hút thu&# c đi, sáng nay anh em không làm vi&# c ch&# h&# i thăm nhau thôi.

Anh quay sang m&# y ng&# i kia nói

* Ông Hi&# u này mà không ph&# i chuy&# n này g&# p nhau ở đây, n&# u g&# p nhau ngoài đ&# i ch&# i đ&# c đ&# y ch&# . Tính tình cũng hay.

M&# y ng&# i kia cũng g&# t đ&# u vui v&# . M&# i l&# n tôi làm vi&# c v&# i h&# đ&# u nh&# nhàng . S&# dĩ tôi ôn hòa, l&# ng nghe câu h&# i và nh&# nh&# tr&# l&# i v&# i h&# , vì tôi tin ch&# c m&# t đ&# u, nh&# ng gì tôi làm đ&# u không x&# u h&# v&# i l&# ng tâm tôi, gia đình tôi, b&# n bè tôi.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió
Thứ Tư, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Nh&# ng ng&# i công an quay sang tâm s&# v&# i nhau v&# con cái, h&# c hành , nhà c&# a v&# quan h&# b&# n bè. Th&# nh tho&# ng h&# i trên tôi m&# t câu

* Ông mà đ&# c ra đ&# ng đ&# g&# p anh em chúng tôi trong c&# nh này n&# a nhé, th&# c s&# chúng tôi chỉ vui gì khi g&# p ông ở đây đâu.

Đ&# n tr&# a, cán b&# tr&# i giam xu&# t hi&# n nói đ&# a tôi v&# bu&# ng giam vì đ&# n gi&# ngh&# .

Bu&# i tr&# a ngày 5-9- 2009 qua r&# t nhanh. Cán b&# tr&# i giam m&# c&# a phòng nói.

* Anh Hi&# u có đ&# đ&# c gì mang h&# t theo.

Tôi nhìn anh b&# n tù, ng&# i đã san s&# th&# c ăn, tâm s&# cùng tôi th&# m chí đ&# m bóp l&# ng cho tôi trong nh&# ng ngày qua. Anh ta còn nhi&# u nhi&# u năm n&# a ở l&# i ch&# n này. Anh ý t&# n ng&# n m&# t lát nói

* Thôi anh v&# , đ&# ng vào đây n&# a kh&# i m&# .

Tôi n&# m vai anh, không nói gì r&# i quay đi theo cán b&# , qua phòng ông Nghĩa tôi nói to

* Chú Nghĩa ở i cháu v&# đây.

Cán b&# đi sau quát

* Không đ&# c ở n

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư,, 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Ti&# ng quát c& a cán b& tr& i giam có l& làm ông Nghĩa ng& i không dám tr& l& i tôi.

Tôi c& m t& gi& y h& y b& bi& n pháp ngăn ch& n b& c qua nh& ng cánh c& ng nhà tù. Ng& i công an gác c& ng đ& ng tu& i, mái tóc hoa râm trông phúc h& u c& m t& gi& y vào nh& p s& r& i m& c& a cho tôi ra. Ông nói thân tình.

* V& mà lo làm ăn nhé.

Tôi b& c ra cánh c& ng s& t, ng& i xe đi l& i. Tôi nhìn m& t lát đ& nh h& ng r& i đi v& phía bên tay trái, đi b& gi& a dòng ng& i tan t& m đang h& i h& v& nhà. Tôi v& nhà m& .

M& tôi b& c gh& ng& i ngoài c& a, nét m& t bu& n d& i d& i, bà nhìn vào lu& ng ng& i đi l& i mà nh& ch& nhìn cái gì. Tôi đi t& tr& c m& t bà, trong t& m nhìn c& a m& đ& n g& n mà m& tôi c& nhìn nh& th& , cái nhìn có h& ng mà nh& đầu đầu. Tôi đ& n c& a g& i nh&

* M& à, con đây.

M& tôi nh& ng& i đang m& ng ch& t t& nh, m& cu& ng quýt đi vào nhà theo tôi. Gi& ng m& l& p b& p nh& không tin tôi đang tr& c m& t bà.

- Con sao, con sao r& i.?

Tôi c& i nói.

* Mẹ buồn cười khi thấy, con đang ở nhà kh&# e mẹ nh&# đây, lại cười hỏi con sao là sao thế nào.

Tôi kể tôi vừa tả trẻ giam vào đ&#n thế ng&# đây, đ&# c v&# vì tôi không có gì phải xét xử c&#. Chẳng ngăn chặn, giáo d&#c thế thôi. Mẹ tôi lu&#ng cu&#ng mẹ kim băng cài túi áo cánh nâu nói đ&#t đ&#n trong dòng n&# c m&#t.

* Con cảm thấy mẹ yêu đ&#ng mà tiêu. Ng&# i ta bỏ hôm nay con không v&# thì sẽ còn lâu mới v&#, mẹ thì sáng đ&#n giờ c&#ng&#i ngoài cửa đi xem con có v&# không ?

Tôi gi&# tay mẹ, nói v&#n còn tôi n&# trẻ giam cho đi đ&#ng v&# nhà đây. Mẹ bỏ tôi v&# nhà luôn cho Tí H&#n m&#ng. Tôi chào mẹ đi v&# nhà mình n&#i có Tí H&#n đang chờ b&#. Ngoại lại mẹ v&#n đ&#ng trên trên nhìn theo.

Tôi đi v&#a vào nhà mình, Tí H&#n đang xem tivi. Thấy b&# nó lao tới nh&#y b&# lên ôm ng&# i b&#, nó hít hà m&#t lúc lâu rồi nói.

* Bà Hi&#u thì đây rồi, nh&#ng mùi không phải mùi bà Hi&#u.

Tôi suýt b&#t c&# i, ở trong tù dân tù hay gọi là mùi tù. Thế ng&# nào mới vào gọi là s&#c mùi xã hội. T&#ng đ&#a gi&# mẹ i bi&#t có mùi tù thế t. Tí H&#n hỏi tôi.

* Sao bà bỏ con m&#t tay, tay kia bà n&#m cái gì trong đó thế.

Tôi mở lòng bàn tay ra cho Tí H&#n xem. Nó reo

* A hình cửa con, bà cảm như cửa con.

Một năm kể lại

Tác Giả: Ng&# i Buôn Gió

Thứ Tư: 29 Tháng 9 Năm 2010 09:36

Tâm hình tôi chấp nó để làm hồ sơ đi học mẫu giáo, giờ mặt tâm để trong ví. Hôm bố bắt đi, tôi mang theo tấm hình Tí Hồn để mãi đêm để c th m thì về con trai mình.

Ôm Tí Hồn trong lòng, nó xem tấm hình của nó. Rồi nó hỏi

* Công an bắt bố đi, giờ lại cho bố về à?

Tôi gật mình, quay sang hỏi về. Sao con biết, thì ra hôm tôi đi công an đến khám nhà, Tí Hồn đoán được.

Đêm ấy ôm con ru ngủ, tôi vẫn về nhà anh bố n tù cùng phòng giờ mặt mình chấp bu n m. Bu ng giam ấy lại n m cu i cùng của đây n a chấp anh càng bu n thêm. Không biết ông Nghĩa hát bài gì lúc này.